

Vážená paní ředitelko,

Vážené vedení nemocnice Duchcov,

dovoluji si touto cestou Vám poděkovat za poskytnutou péči pro mou maminku, Danielu Malou, která na oddělení NOP2 strávila téměř 6 týdnů.

Není to „snadná“ pacientka – je zařazena do experimentálního programu pro umělou srdeční podporu HM3 pod vedením profesora Ivana Netuky a kol. kardiochirurgie fakultní nemocnice IKEM v Praze. Byla první pacientkou v České republice, které byl tento typ srdeční podpory implementován a v současné době je dokonce nejdéle žijící pacientkou na světě (!! ) s HM3. Je tomu již 11,5 roku co s tímto přístrojem žije, tedy co jí srdíčko pohání baterie a řídí controler, které nosí v tašce přes rameno. ☺

Ano, je to zázrak, má ale také svá jistá negativa, a to ve smyslu toho, že takto starý nemocný člověk se postupem času zkrátka stává nemohoucím, a když si maminka bohužel po pádu zlomila 30/10 2025 ruku, nastal problém, kam na doléčení.

Každé oddělení rehabilitace a následné péče v širokém okolí od ní dalo „ruce pryč“, a to i přes má dobrozdání, že obsluha přístroje je zcela zvládnutelná a maminka je zcela bezproblémová, mentálně je zcela v pořádku a vše zná a umí a to, že je takovým lékařským rekordmanem a zázrakem ji přece nemůže diskvalifikovat z následné péče s odůvodněním, že „na takové pacienty nejsme připraveni“. IKEM mi nabídl Třinec, že prý zde jsou na toto zařízení a péči a takové pacienty proškoleni. Třinec!

Každý odmítl. Ne tak ale v Duchcově!

Nemyslím si, že jisté obavy u personálu nenastaly – samozřejmě, že ano – ale přesto převládla odvaha a pochopení, překvapivě především ze stran sestřiček, které zkrátka řekly „zvládneme to“.

Po zaškolení od pracovníka z IKEM ohledně obsluhy přístroje a péče o techniku byla mamka přijatá a já se mohla přesvědčit, že pokud je vůle, jde vše. Personál lékařů a kolektiv sestřiček byl vstřícný, empatický a já měla po pár dnech naprostou jistotu, že mamka je v těch nejlepších rukou.

Děkuji ještě jednou z celého srdce a budu Vám velmi vděčná, když mé poděkování předáte i příslušným lékařům a ošetrovatelskému personálu oddělení NOP2. Nebudu jmenovat, protože to není fér ke všem, kteří se na péči podíleli, ale je pravdou, že především staniční sestřičce Michaela Mazancové patří největší díky, protože ona byla ta, která se rozhodla, že vše s ostatními zvládnou.

V Duchcově 14.1.2026

Pavλίna Hapštáková